

біля себе тай приголубить, і поїжикить (поцесить) і чого вона забажа, усього їй дасть. Пожаль (нехай так), хлопці, що на вулиці зостаєшк, не знаючи яке добро тій дитині у батька, будуть жалкувати, що узят (узятий) від них товариш. Дарма, нехай жалкують, а йому у отця дуже-дуже добре! Оттак і небесний наш Отець з нами робить: береже нас від усякої біди і бере нас прямісенько до себе, де є таке добро, таке добро... що ні розказати, ні адумати не можна! Та ще й так подумаймо: Чуси ти чоловіче, що се бог за гріхи твої послав біду? Так же і розсуди: Який батько покличе овеї (зовсім) діток, щоб без науки леданціль. Усякий, усякий отець стараєть ся навчити дитин усьому доброму: а неслухияних по батьківськи повчить, та по батьківськи і пожалус. Не дурно сказано: ледачо та дитина, котрої батько не вчив! Сеж люди так з своїми дітьми роблять, а то Отець небесний — що милосердію його і міри нема! Той коли пошле за гріхи яку біду, то він же і помилус! Тільки покарай ся йому! А щези свого не будемо журитись, що нам Бог милосердний ні пошле терпіння і перехрестивинсьь скажемо: »Господи! навчи мене грішного, як сповнять волю Твою святую!« то й побачиш, що описи усе гаразд буде.

Так робив Наум Дрот...

От його то постигла лихая біда! Щож він? Нічого. Хвалив Бога і з тим прожив вік, що не вдав ся в тугу: а пильменний не стерпів...

От — як се було.

Наум Дрот був парень на усе село, де жив. Батьковин і матери слухияний, старшим себе покірний, меж товариством друзяка, ні пів слова ніколи не збрехав, горівкою не випивавсь і пияниць не терпів, з ледачими не водивсь, а до церкви? Так хоч би і маленький празник, тільки піш у дзвін — він вже й там, свічку обмінить, старцям грошенят роздасть пришьметь ся за